

ЛИ КИЛОУ ТРОПИКЪТ НА РАЯ

Част 0 от „Авентайн“

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1981

chitanka.info

Рая Лайл и досега живее в Авентайн. Понякога я виждам отдалеч — стройна и грациозна, като винаги е в рокли от „Неохелан“, отличителния ѝ белег, но лицето ѝ винаги е забулено. Понякога си задавам въпроса, какво ли си мисли както си живее там над Лунамер, гледа отгоре света, на който не позволява да я види, какво ли може да говори с Хиби и колко ли ме мрази.

Новината, че е наела вилата на Лудия Саймън, разтърси Авентайн като земетресение, рядко явление. Обикновено богатите и прочутите ги смятат за банални. С международното летище и космодрума в планината Дайана на около час път с моножелезницата ние сме почти съседи с вселената и въпреки това достатъчно отдалечени, за да намираме уединение. Джесика Вениър пише стихотворенията си в една барака в Бърч коув; Ксосар Кейн сътвори звуковия си шедьовър „Аз, живият“ в съседното студио до моето; а Томас Брадли Джеръм живее сред скалите над Хелиомер отдавна, още преди Конгресът да го разследва заради незаконни присаждания. Но Рая Лайл е нещо различно. Тя е не само актриса, но просто една от най-красивите жени на света; тя е легенда, Ева, Пенелопа и Цирцея. През последните десетина години е била гостенка на всички изтъкнати личности в света и ако се вярва на слуховете, споделила леглото с половината от тях.

— И тя пристигна тук снощи — съобщи с драматизъм Клайв Харисън, когато донесе новината в студиото ми. Той разпери ръце към скулптурата, върху която работех.

— Привет, Лунно цвете, което затъмнява Слънцето; Бедното ми сърце се поболява от любов по тебе; И дните му се превръщат във вечна нощ; Цялото това време...

— За бога, Клайв — прекъснах го аз, — знаеш, че не бива да се говори на скулптура, надарена със сонатропизъм. Виж какво влияние ѝ оказват звуците.

Скулптурата се изгъваше като тирбушон и се навеждаше към него. Клайв се захили глупаво.

— Можеше да ме оставиш да завърша и след това щяхме да я наречем „Влюбеният поет“. — Но той потупа тропната маса и се отдръпна.

Започнах да ѝ тананикам, за да я изведа от спиралата. Разбира се, звукът винаги ѝ се отразяваше до известна степен; динамичното

естество на материала създава красотата на тропната скулптура. След като вложи в него основното си схващане, произведението ще бъде напоено със стабилизиращ газ и следващите му промени ще представляват само вариации върху основната тема, но засега всеки звук му се отразяваше дълбоко.

И точно когато почти бях върнал произведението в първоначалната му форма, чух вратата зад гърба ми да се отваря. Намръщих се. Не се нуждаех от ново прекъсване. Метнах заглушаващата покривка върху тропния материал и се обърнах намръщен.

Със светлината на лятното слънце зад нея не можех да видя добре жената на прага, само силуетът ѝ се очертаваше, обвит от главата до китките и глезените в наметка от „Неохелан“. Силуетът беше изключително приятен и нещо в сигурността на държанието ѝ спря в гърлото ми враждебната реплика достатъчно дълго, за да може тя първа да заговори.

— Вие ли сте Дръмънд Каспър? — попита тя.

Гласът беше плътен и нисък, дрезгав, приближаващ се до мъжки и веднага го разпознах. Струва ми се, че доста шумно преглътнах, преди да проговоря.

— Мис... Лайл.

Рая Лайл се приближи и отметна качулката. Светът около мен се замъгли и сред цялата вселена виждах само безупречната ѝ кожа, царствените скули, пурпурните, кадифени като листа на теменуга очи, сребристо русата коса, спускаща се като коприна до талията. Това вероятно беше едно от малкото останали в света естествено красиви лица, едва забележимо асиметрично, свободно от монотонното съвършенство на козметикоскулптурата. Когато я видях в плът и кръв, можах да повярвам на слуха, че след катастрофа с кораб на въздушна възглавница е предпочела да прекара цяла година с крака в екстензия, докато заздравеят натрошените кости, отколкото да рискува присаждане, което може да не се окаже напълно успешно.

Чух зад себе си Клайв да въздъхва. Той заговори тихо:

— Привет, Лунно цвете...

Дойде ми на ума, че трябва да кажа нещо, а не само да стоя зяпнал.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попитах аз.

Тя се усмихна. Горещи тръпки достигнаха чак до пръстите на краката ми.

— Надявам се — отвърна тя. — Нуждая се от нещо, което да запълни стерилните места във вилата, която току-що наех. Казаха ми, че правите най-добрите тропни скулптури в Авентайн и Гейтсайд.

Марго Чен, моят агент, би била възхитена, ако можеше да запише това изказване.

— Имам някои неща, които смятам за доста добри — казах аз.

— Имате ли фото- и сонатропни произведения?

Имах. Работех с повечето налични тропни материали: фото, сона, термо и кинетитропни, дори бях правил и няколко психотропни неща. Отведох я в ъгъла, който ми служеше за галерия, с Клайв по петите ни и докато тя разглеждаше скулптурите, ние я разгледахме нея. Разменихме погледи с Клайв и се захилихме възторжено.

— Много трудно е да се реша; всичките са великолепни. — Рая се отдръпна, стигна средата на помещението и бавно се обърна, потупвайки замислено с пръст долната си устна. — Искан ми се да взема „Слънчевите петна“ и „Детето на Меркурий“ ей там — заяви тя и въздъхна. — Но нито една от сонатропните скулптури не е точно каквото имах предвид, за да се запълни...

— Харесва ми ей онази там.

Нито тя, нито Клайв бяха проговорили, а и аз със сигурност не се бях обадил. Главите ни се обърнаха по посока на свенливия глас. Беше нещо като сътресение да разбере, че в студиото има още някой, но изживях още по-силно сътресение само след миг, когато върнах мислите си назад и осъзнах, че всъщност през цялото време съм знаел за девойката, но съм избягвал да я погледна.

Сега я разгледах. Беше на около шестнадесет или седемнадесет години и много приличаше на Рая и вероятно именно това правеше разликата толкова поразителна. Същото тяло, същите кости, същото оцветяване, но сребрилата коса беше грубо подстригана късо и без грим лицето ѝ беше бледо, изглеждаше почти безлично. Дрехата ѝ, копие на роклята на Рая, висеше върху нея като безформен парцал.

Тъй като всички се взирахме в нея, лицето и се оцвети в непривлекателен яркорозов цвят. Тя се отдръпна, препъна се в една кинетитропна статуя, която бе реагирала на движението ѝ, като се бе удължила встрани. Девойката възстанови равновесието си и превърна

падането в успешно задно салто, но се изправи още по-зачервена. Посочи една малка пирамида от преплетени халки. Почти недоловимо повтори: „Ей тази?“

Беше от ранните ми произведения — „Планината Мьобиус“, незначителна творба. Държах я по-скоро от някаква привързаност, отколкото с надеждата да я продам. Беше една от първите ми тропни скулптури и все още се забавлявах от начина, по който раздрънкваше пръстените си, когато ѝ се подсвирваше или ѝ говореха.

Рая я погледна отдалеч и поклати глава.

— Опасявам се, че не е подходяща. — Огледа се още веднъж. — Съжалявам; засега не виждам друго, което да ми хареса. Ще взема само фототропните. — Помълча. — Мога ли да уредя пренасянето им?

— Ще съм щастлив да ги донеса — отвърнах аз.

— Благодаря. Знаете ли къде живея? — усмихна се тя.

Кимнах.

От чантата ѝ се появи кредитна карта.

— Прибавете десет процента заради безпокойството, което ще си причините.

— Няма никакво... — подех аз.

Тя ме прекъсна, като сложи длан на ръката ми.

— Моля ви. — И гласът ѝ, и кадифените ѝ очи настояха.

Попълних разписката.

Девојката заговори и макар гласът ѝ да беше нежен, за втори път ме стресна. Бях я забравил.

— Мога ли да взема малката скулптура за моята стая?

— Не — отрязва Рая. Тя ми протегна ръка. — Благодаря ви много за времето, което ми отделихте.

Ръката ѝ беше мека и хладна. Без да усетя, се наведох и я целунах. Изкуших се да кажа нещо като „Моето време е винаги ваш роб“, но въздържах импулса си. Клайв беше поетът. Казах:

— Ще донеса произведенията следобед.

Двамата с Клайв я последвахме до вратата и гледахме как се качи в голямата кола с шофьор. Лимузината се отдалечи безшумно, а Клайв подсвирна. Посочи ми номера на колата.

— Това е номерът на Брайли Джеръм. Какво ли общо има с него?

— Повече ме интересува момичето — рекох аз.

— Това момиче? — Клайв вдигна рамене. — Тя е просто Хиби, братовчедка някаква. Рая ѝ е настойница.

Това обясняваше приликата. Престанах да мисля за момичето.

— Какво мислиш за Рая Лайл, след като я видя лично? — попитах Клайв.

— Ще завърша стихотворението си за лунното цвете и ще го прикова на вратата ѝ — въздъхна той възторжено.

Светът около мен отново се проясняваше. Разпръснах последните опияняващи облаци от мозъка си и побутнах Клайв към вратата.

— Прекрасно. Завърши го. Междувременно ще трябва да поработя върху сонатропната скулптура, преди движението тук да я развали.

Свалих покривалото от скулптурата, но останах загледан в нея. Беше невъзможно да вложя в нея точни, правилни черти, когато мислех единствено за кадифените пурпурни очи и дългата сребриста коса. Накрая се отказах, покрих отново недовършеното произведение и се обадох на Марго в Гейтсайд, за да ѝ разправа за продажбата.

— Накарай я да ти позира — реакцията ѝ беше напълно делова. Аз се изсмях.

— Правилно. Ще ѝ предложи петстотин долара на час и ще я помоля да не пуска ролки със синтезирана музика, докато работя.

— Говоря сериозно, Кас — настоя Марго. — Портретите ѝ струват хиляди. Помисли каква привлекателна стойност ще имат в изложби.

— Не виждам как мога да проявявам нахалство спрямо нея, като я помоля да си загуби времето заради моите печалби, колкото и да ме привлича мисълта да я виждам всеки ден.

— А, още едно завоевание — прозвуча рязко гласът на Марго. — Какво има в тази жена, което прави роби от слабите мъже, а силните мъже ги кара да припадат?

— Много е красива.

— Красивите жени обичат да им се възхищават, момчето ми, така че заеми се и я убеди да ти позира.

Марго си знае работата и обикновено приемам нейните намеци, но Рая Лайл... Рая беше нещо по-друго. Но все пак се замислих. Продължавах да обмислям предложението, когато натоварих

фототропните произведения в камионетката и се отправих по „Клифсайд роуд“ към вилата на Лудия Саймън.

Съществуваха няколко теории относно архитектурните вкусове на Саймън Броусард: че страда от клаустрофобия; че е обзет от параноя и иска да вижда кога се приближават неприятелите му; или че изпитва нужда да е сред природните стихии, когато твори музикалните си произведения. Независимо какви са били причините, неговата вила сред скалите беше построена изцяло само от поляризирани пластмаси, дори подът и таванът. Отвън представляваше меденочервено огледало, а отвътре — прозрачна черупка, окъпана в лека засенчена слънчева светлина, опръскана от дъгите, които се отразяваха от Лунамер на петнадесетина метра под нея.

Докато поставях скулптурите на местата, избрани за тях от Рая, се опитвах да не поглеждам надолу. Местата бяха превъзходни. От изгрев до залез фототропните произведения щяха да улавят всяка промяна в светлината, а обемът и формата на всяка от тях допълваше заобикалящата я обстановка. Рая не би могла да направи по-добър избор и аз й го казах.

Тя ми отправи въздушна целувка.

— Само защото можех да избирам от качествени произведения. Брад се оказа прав. — Погледът й се плъзна покрай мен. Беше се замислила. — Трябва да запълня още едно пространство. Може би ще предложите нещо.

Отведе ме в един атриум в средата на къщата. В единия край по страните на каменни пирамиди се стичаше вода и падаше в овален басейн — макар не това да привлече отначало вниманието ми. Там беше и Хиби, която гола правеше упражнения върху специална постелка. Сега разбрах как бе успяла да направи задно салто над кинетитропната скулптура тази сутрин. Всяко нейно движение беше точно и плавно. Тя преливаше от изпънато положение в пълно прегъване и в извивки с грацията на котка. Когато влязохме, тя прекрати заниманието си и погледна въпросително към Рая.

Рая заобиколи постелката към басейна. Хиби продължи мълчаливо упражненията си, макар сега в тях да проличаваше известна вдървеност.

Рая посочи към водопада.

— Там исках да поставя сонатропната скулптура. Помислих, че водата ще бъде интересен стимул. — Тя вдигна поглед към мен. — Можете ли да сътворите нещо специално, което да поставим там?

Възможността беше прекалено добра, за да я пропусна.

— Да — отвърнах аз, — но бих искал да използвам психотропен материал и... иска ми се да въплътя в него вашия образ.

Тя повдигна вежди.

— Психотропен портрет. — Загледа се във водопада. — Каква интересна идея. — Когато отново ме погледна, кадифеният блясък в очите ѝ се бе сгъстил толкова, че те изглеждаха почти черни. — Много ще ми бъде приятно. Кога искате да започнем?

Отговорът ми беше малко дрезгав.

— Когато ви бъде удобно.

— Утре сутрин е удобно, но имам едно условие. Не обичам да излизам, освен когато се налага. Ще имате ли нещо против да донесете материалите си и да работите тук?

Да работя тук, сам с нея, всеки ден? Едва успях да кажа „Да“ достатъчно бързо.

Тя отново погледна водопада, усмихна се разсеяно, като отдръпна с ръка косата от челото си. Забелязах тънък, почти невидим оперативен белег, точно до линията на косата. Вгледах се по-внимателно. Приличаше на белег от козметична операция. Беше невъзможно да се отгатне възрастта ѝ, но ми стана ясно, че всъщност не е момиче, каквото ми се стори на пръв поглед.

Забеляза внимателния ми поглед и внезапно се отдръпна от мен към сравнително по-засенчения вход на салона.

— Тогава няма какво повече да обсъждаме — каза тя. — Ще ви видя утре в десет часа. Хиби, продължи вътре, на сянка.

Явно ме отпращаше. Докато излизах, се проклех, че се бях загледал. Щастлив бях, че Рая не се бе обидила дотолкова, че да се откаже да ми позира.

На следващата сутрин обаче си зададох въпроса, дали не съм си въобразил, че се е засегнала. Посрещна ме с усмивка, която би разтопила полярните ледове.

— Заповядайте. Мога ли да ви наричам Дръмънд?

— Всички ми викат Кас.

— Тогава и аз ще ви наричам Кас. Освободихме ви място в салона.

Като се остави настрана чувството на неудобство, което изпитвах от прозрачния под — сякаш ходех по въздуха, — одобрих избора ѝ. Цялата стая беше ярко осветена, но светлината беше най-добра над малката маса, която ми беше приготвила. Предложих на мястото, където щях да работя, да се постеле килим. Така се разреши проблемът с виенето на свят и бях готов да започна работа.

Роклята, която бе облякла Рая този ден, беше скроена в минойски стил. Разголваше гърдите ѝ и имаше шлиц до ханша, който на всяка крачка разкриваше дълго, гладко бедро. Тя се настани удобно на един диван пред мен.

— Никога не съм позирала за тропна скулптура. Трябва ли да правя нещо специално? — попита тя.

— Отпуснете се и се дръжте непринудено. При този тропизъм и двамата сме необходими, за да отпечатаме върху материала основното схващане. Аз извършвам грубото оформяне; след това вашата личност определя окончателната форма. Не се тревожете, тъй като известно време само ще ви гледам — предупредих я аз.

— Доста голям брой хора са ме гледали — изсмя се тя. — Действува ми много добре.

И май наистина беше така. Докато облегат на завития материал със скръстени ръце я наблюдавах с полузатворени очи и изграждах образа ѝ в съзнанието си, тя също ме гледаше с кадифените си очи и лека усмивка извиваше устните ѝ. После отвих блока и започнах да оформям мисловния си образ. Трябваше да бъде стройна фигура с меки извивки, цялата в светлина, деликатна и грациозна, но в същото време чувствена.

Рая гледаше прехласнато.

— Невероятно е как си променят формата. Зная, че се получават чрез мутации от чувствителни растения, като мимозата например, но винаги съм се питала как ги доставят на творци като вас на такива красиви големи блокове.

— Отглеждат ги от специален размножителен материал или най-често чрез клониране.

Погледът ѝ не напускаше лицето ми.

— Не знаех, че клонирането се използва в производството.

— Разбира се. Това е най-добрият начин да се възпроизведат определени качества в даден индивид. Дори преди известно време имаше увлечение по идеята да се клонират хора.

— Спомням си. — Тя погледна хронометъра на масата и се изправи. — Опасявам се, че това е цялото ми свободно време за днес. — Смекчи отпращането с усмивка и въздушна целувка. — Утре по същото време?

Разбира се, че утре по същото време. Единствената ми грижа беше какво да правя през остатъка от деня, което да не представлява много голям спад.

Когато излизах, минах покрай Хиби, застанала неподвижна и мълчалива на прага, но едва когато се качих в камионетката, се сетих, че дори не ѝ кимнах за поздрав. Какво имаше у тази девойка, което те караше да не ѝ обръщаш внимание? Сигурно беше трудно да растеш под опеката на толкова изявена личност като Рая Лайл. Реших специално да ѝ обърна внимание следващия път, когато я срещна.

Оказа се, че не е трябвало да се безпокоя за остатъка от деня. Прекарах го, като забавлявах половината население на Авентайн — непрекъснато шествие от приятели и артисти по „Калисто авеню“, които питаха какво представлява Рая Лайл. Движението така се задръсти, че накрая заключих вратата и се правех, че ме няма, за да свърша поне малко работа по другите поръчки.

Рая се забавлява доста, когато ѝ разправих това след няколко дни. Изсмя се високо.

— Трябваше да ви предупредя какво ви очаква. Съжалявам. — Но топлият кадифен блясък в очите ѝ противоречеше на думите. — Може би искате да преустановим?

Не исках. Каквито и неприятности да ми причинеше това през остатъка от деня, не бих се отказал на никаква цена от една от тези сутрини с Рая Лайл.

Чух лек шум по пода зад гърба ми, огледах се и видях Хиби да се промъква боса в стаята. Спомних си за взетото решение.

— Здравейте — казах аз.

Тя спря внезапно със стреснат поглед и бързо погледна към Рая.

— Здравейте — прошепна тя, обърна се и избяга.

Повдигнах въпросително вежди към Рая.

— Да не би да сбърках нещо?

— Свенлива е. — Рая се приближи и поглади очертаващите се форми на скулптурата. — Прекрасно напредва.

Искаше ми се да е така. Нямах да ѝ го кажа, но материалът ми се съпротивяваше. Формата само отчасти отразяваше желанията ми. Останалото си беше негово. Понякога по цяла нощ не заспивах и си мислех какво е сбъркано.

Но имаше и светла страна на проблема. Всяко затруднение означаваше още един ден, прекаран с Рая, и имаше часове, които щях да запомня до края на живота си. Докато работех, тя... предполагам, че най-добрата дума беше „играеше“, прибавяше силата на личността си в оформянето на скулптурата. Пресъздаваше откъси от предишни роли, разправяше остроумни анекдоти за известни и властни мъже, които е познавала, и танцуваше или пееше. Гъвкавите, грациозни танцови стъпки ми напомняха упражненията на Хиби. Повечето песни ми бяха непознати. Една от тях обаче ме преследваше дни наред, докато накрая се сетих, че майка ми я пееше, когато бях малък.

Казах го на Рая. Това беше втората ми погрешна постъпка за деня. Първата се състоеше в това, че бях донесъл „Планината Мъобиус“, за да я подаря на Хиби. Не съм сигурен защо го направих. Вероятно от чувство за някаква вина, компенсация, загдето дни наред не ѝ обръщах внимание.

След като преодоля неверието си, Хиби разцъфтя от възторг. Притисна малката скулптура към гърдите си.

— Благодаря ви. — Дори успя да го каже с нормален тон на гласа. — Никой никога... — млъкна, изчерви се и избяга.

— Не трябваше да го правите — каза Рая с възпитан глас, подходящ за създалото се положение, но лицето ѝ беше опънато и преди очите ѝ да се прикрият, долових в тях някакъв блясък на неодобрение и нещо, което странно напомняше на страх.

Напрежението помежду ни стана неприятно високо. За да го наруша, казах:

— Зная откъде произхожда една от песните ви — после ѝ разправих за майка ми.

Каdifето в очите ѝ се превърна в брилянтно твърд блясък. Без да каже дума, тя се извърна и излезе от помещението. Можех само да зяпам подир нея и да се питам раздражено какво, по дяволите, ги беше прихванало и двете. Дали във вилата на Лудия Саймън нямаше нещо,

което да правеше обитателите ѝ не по-малко луди от стареца? Може би беше резултат от живота сред въздуха.

Когато си тръгнах, зърнах Рая в библиотеката да говори по телефона.

„... да се уреди, Брад — говореше тя. Гласът ѝ се повиши и стана по-рязък. — Трябва да се направи колкото е възможно по-скоро.“

Затръшнах вратата след себе си малко по-силно, отколкото трябваше.

В студиото ме посрещна телефонен звън. Беше Рая, разкайна и изпълнена с желание да се извини.

— Извинете ме за грубостта, Кас. Надявам се, че ще ми простите.

— Разбира се. — Щастлив бях да го направя. — Но бихте ли ми казали какво стана?

— Глупаво е. Внезапно ми припомнихте за нещо, което трябваше да направя, и едва когато излязох от стаята, осъзнах, че Ви оставих сам, без да Ви обясня.

Не разследвах твърде подробно възможността всичко да е точно така; искаше ми се да ѝ повярвам.

— Така че не си мислете, че съм ви сърдита — продължи тя, — но утре не мога да позирам. Имам среща, на която трябва да отида.

— Мога да дойда следобед — предложих с надежда аз.

— Вероятно няма да ме има целия ден. Съжалявам.

И аз съжалявах. Вдругиден изглеждаше отдалечен на цяла вечност. Какво можех да правя междуременно? Можех например да отида в Гейтсайд. Трябваше да взема някои материали, а и действително се налагаше да се отбия в бюрото на Марго и да обсъдим с нея подробностите по една изложба, в която ме бяха поканили да участвувам. Обадих се на Марго, за да я предупредя, че ще се отбия при нея, и рано на следващата сутрин хванах кабелния влак.

Марго ме посрещна с язвителна усмивка.

— Добре дошъл от рая. Как се чувствуваш отново сред обикновени смъртни?

— Не забравяй кой ме убеждаваше да направя този портрет — отвърнах аз.

Тя повдигна вежди, захили се. С един пръст нарисова във въздуха въпросителна.

След като приключихме с обичайните си закачки, тя извади плик с информацията, изпратена от хората, които уреждаха изложбата, и седнахме да я обсъдим. Ставаше въпрос преди всичко кои произведения да изпратим и за най-добрия начин за транспорта им. Това ни отне по-голямата част от сутринта. Когато приключихме и се изправихме, за да се поразкършим, Марго каза:

— Малко рано е, но защо да не отидем да обядваме — аз черпя, — а след това ще се погрижиш за материалите си.

— Щом ти плащаш, идеята е превъзходна. Къде ще отидем?

Отидохме както винаги в „Бета Лебед“. Храната е превъзходна, доста встрани е, така че туристите още не са го открили и може би най-важното е, че се намира точно срещу бюрото на Марго. Седнахме край една маса на тротоара и направихме поръчката. Сервитьорът ни донесе най-напред чай. Марго се облегна удобно, като отпиваше от чашата си.

— Как напредва портретът на Лайл?

Потърках носа си и направих гримаса.

— Не зная. Не зная какво искам да постигна. Понякога произведението просто се излива точно по образа, но в други дни работата прилича на състезание по борба и постигам най-много равен резултат. Материалът упорито се стреми към нещо друго.

Тя се наведе напред, остави чашата си настрана.

— Какво например?

— Точно това не зная.

— Материалът е психотропен — изтъкна тя. — Може би проблемът се крие в модела ти, или за да бъдем по-точни — избърза тя, когато отворих уста да протестирам, — в разликата между модела и твоето схващане за него. Може би материалът реагира точно както би трябвало.

Отхвърлих категорично това предположение. Рая нямаше нищо общо с формата, която се опитваше да заеме психотропният материал. Разбира се, съществуваше и друга възможност. Преди да бъде стабилизирана, психотропната маса можеше да възприема формата на всяка личност, която се намираще близо до нея, а Рая не живееше сама. Не смятах обаче, че личността на Хиби е достатъчно силна, за да надделее над Рая...

Ходът на мислите ми бе прекъснат, когато видях предметът им да седи на една по-отдалечена маса. Изненадващо Хиби беше сама. Обадох ѝ се.

Тя се поколеба, после се усмихна и ми махна свенливо.

— Елате при нас — поканих я аз.

След като доста време си дъвка устните, Хиби дойде, като придържаше дългата си пола, за да не се замотае в столовете или в собствените ѝ крака. Запознах я с Марго, която огледа девойката със същия поглед с присвити очи, с който оценяваше произведенията на неизвестни артисти.

— Гейтсайд е интересно място, из което да се разхожда човек, нали? — попитах аз.

Очите на Хиби се разшириха от изненада.

— Не съм сама. Рая е вътре.

— Значи е приключила срещата си?

— Среща ли? — Хиби повдигна рамене. — Не зная. Мистър Джеръм ни доведе тук. Когато дойде доктор Ешър, Рая ми каза да я чакам отвън.

Това беше най-дългата еднократна реплика, която я бях чувал да изрича. Марго се смръщи.

— Ешър. Да не е доктор Хюго Ешър?

Хиби прехапа устни.

— Не зная — погледът ѝ се отправи към вратата на заведението. Сякаш се успокои. — Попитайте ги. Ето ги, излизат.

Рая веднага ме позна. Периферията на шапката ѝ скриваше израза на лицето ѝ, но начинът, по който спря на вратата, показа, че е изненадана. Почти веднага продължи и докато приближи до масата ни, се усмихваше възхитено. Станах, за да я посрещна.

Протегна ми двете си ръце.

— Не е ли това прекрасно съвпадение? Все пак се видяхме и днес. О, забравям доброто възпитание. — Тя се отдръпна и побутна напред мъжете зад себе си. — Това е Дръмънд Каспар, а това Брад Джеръм. Сигурно сте го виждали из Авентайн. Това е мистър Ханс Фелдман.

Джеръм кимна. Другият мъж направи вдървено движение напред, което заприлича на неуспешен поклон.

Рая въздъхна с копнеж.

— Хубаво щеше да е, ако имахме време да изпием по чаша с вас, но трябва да вървим. — Тя се пресегна и ме докосна по бузата. — До утре. Хиби! Повика девойката, както някой би се скарал на кучето си. Тази мисъл ме обезпокои.

Марго се загледа след тях.

— Фелдман? — измърмори тя.

— Може би Хиби не е чула добре. Тя е странно дете.

— Може да е странна, но не е сбъркала. Истинското име на този мъж е Ешър и беше лекар допреди няколко години, когато го дадоха под съд за небрежно лечение... забравила съм подробностите... и тогава му взеха разрешителното.

Аз също си припомних смътно случая.

Марго продължаваше да отпива от чашата чай.

— Интересно защо излъга.

— Може би Джеръм ѝ е казал да говори така.

Все пак не беше трудно да се разбере евентуалната връзка между мистър Томас Брадли Джеръм и някакъв бивш лекар. Рая вероятно само го придружаваше и, естествено, Джеръм я е предупредил да не разгласява тайните му. Престанах да мисля за това.

За да бъда по-точен, реших да не мисля. Всъщност мисълта продължаваше да се върти в главата ми. Безпокоеше ме, задаваше неудобни въпроси, като например: ако Джеръм е искал да си устрои среща насаме, защо не е отпратил временно Рая, също както бяха постъпили с Хиби?

Може би това беше причината, поради която работните ни сеанси след това не бяха успешни. Психотропните материали се обработват трудно; за работата с тях е необходимо пълно съсредоточаване и не бива да се намесва никакво външно напрежение. Или на мен ми липсваше съсредоточаването, или имаше твърде силно външно напрежение, защото вече не можех да контролирам скулптурата. Тя непрекъснато ми се измъкваше от ръцете, бавно, но неумолимо, както винаги ставаше с тропните материали. Грапавите ръбове не се поддаваха на разглаждане и все се навиваха на спирали. Подлъгвах някой от тях да се разтвори, но когато насочвах вниманието си към друг ръб, първият започваше отново да се свива.

— Днес май е откачил — възкликнах аз, като с отвращение се отказах да продължа работата.

Рая ме хвана подръка и отърка буза в рамото ми.

— Може би материалът е неизправен. Или пък... — тя ме погледна — аз върша нещо не както трябва.

— Сигурен съм, че грешката не е ваша — я уверих аз. — Но вече пет пари не давам. Омръзна ми да се боря с материала. Защо да не се откажем? Ще поръчам нов блок и ще започнем отначало.

Пръстите ѝ погалиха космите по ръката ми.

— Няма време. Брад скоро заминава за чужбина и ме покани да пътувам с него.

Стомахът ми се сви на топка.

— И вие ще отидете?

— О, Кас! — Тя се повдигна на пръсти и ме целуна леко. — Това не е краят на света, нито пък е завинаги.

Само така изглеждаше. Погледнах надолу към нея.

— Значи искате да продължа да работя с този материал в сегашното му състояние.

Тя се отдръпна от мен и насочи вниманието си към скулптурата.

— Струва ми се, че не се нуждае от повече обработка.

Зяпнах я изумен.

— Как можете да го кажете, когато...

— Може да не е каквото сте възнамерявали — прекъсна ме тя. — Понякога ролята, която изпълнявам, не съвпада напълно с намеренията ми... но скулптурата е красива. Искате ми се да остане както е сега.

Огледах с отвращение парчето психотропен материал. Беше сякаш купчина смет.

— Няма да я подпиша.

— Много добре. — Тя се захили закачливо. — Аз нали ще зная кой я е направил.

Продължих, сякаш тя не се беше обадила.

— Няма и пари да ви взема за нея. Не ми харесва, но ако я искате — ваша е. Подарявам ви я.

Каdifеният блясък в очите ѝ запламтя.

— Много ви благодаря, Кас. Бихте ли я нагласили в атриума?

Занесох я и я поставих на равната плоскост над водопада. После оставих Рая да ѝ се възхищава, събрах инструментите си и в мрачно настроение ги натоварих на камионетката. Тръгнах си, като само махнах небрежно с ръка на Хиби, която правеше упражненията си

върху пода в библиотеката. Не разбирах как можеше човек с добрия усет за изкуство като Рая да мисли, че скулптурата е красива. Не беше въобще онова, което се предполагаше, че трябва да стане, нямаше нищо общо с Рая Лайл.

Не видях Рая в продължение на почти цяла седмица. Няколко пъти вдигах слушалката на телефона, за да ѝ се обадя, но не можех да измисля какво да ѝ кажа и оставях слушалката. Продължавах да се надявам, че тя ще ми се обади. Но тя не се обади и накрая уплашен, че ако не предприема нещо, ще загубя и последната възможност да я видя, преди да замине, една вечер отидох с колата до нейната вила.

Започваше да се смрачава, но светлините във вилата не бяха още запалени. Тя се издигаше с матов блясък на фона на небето. През градината се движеше грациозно някаква фигура в дълга светла дреха.

— Рая — повиках я аз.

Тя спря. Прескочих ниската ограда и се втурнах по лекия наклон към нея. Едва когато наближих, разбрах, че е Хиби. Бях взел качулката на дрехата ѝ за дългите коси на Рая.

Не можах да прикрия разочарованието в гласа ми.

— Мислех, че е...

— Рая — довърши тя спокойно. — Тази вечер е навън.

Разочарованието ми се засили. Напразно бях дошъл. Но чувствавах, че не мога да си отида веднага и затова казах:

— Просто странно колко много приличате на братовчедка си в тази светлина. Ако си сложите грим и оставите косите си да пораснат, двете ще изглеждате като близначки.

Хиби вдигна към мен тъмните си очи — загадъчни кладенци.

— Ние сме такива.

Не можах да разбера веднага.

— Какви сте?

— Близначки. А не братовчедки.

Изсмях се.

— Твърде много месеци разлика във възрастта ви има, за да бъдете близначки — изтъкнах аз.

— Аз съм клонинг — рече Хиби.

След няколко секунди усетих, че долната ми челюст е увиснала и щракнах зъби. Опитах се да кажа нещо. Не успях много добре.

— Мислех... братовчедки... казаха ми... защо пък Рая...

— Веднъж я попитах — каза Хиби и въздъхна. — Не пожела да ми каже защо ме е направила.

Тя се обърна към вилата. Последвах я неволно. Откъсна листо от един нисък клон и докато вървахме, го накъса. Наблюдавах я прикрито.

Може би беше генетичен дубликат на Рая, но не ѝ приличаше по нищо друго. Защо съществуваше? Знаех причините, които се приписваха на някои групи — хомосексуалисти, мъже и жени и „еманципирани“ жени, за да могат да имат деца, без да прибъгват до другия пол; индивидуалисти, чиято суета не им позволява да „разводняват“ генетичното си наследство; откачени евгеници, които се стремят да увековечат идеите си за усъвършенствуване на расата. Рая обаче не попадеше в никоя от тези категории.

Стигнахме до вилата. Хиби хвърли останките от листото и ме въведе през вратата на терасата. На тъмно усещането за дълбочина не съществуваше и подът изглеждаше по-твърд, макар луната и звездите над покрива и начупеното отражение на луната във водата отдолу все още да създаваха илюзията, че се потапяш в море от светлини. Хиби докосна скрития ключ за лампите и илюзията изчезна. Заобиколени бяхме от огледала. От стените, тавана и пода се отразяваха разкривените ни образи.

Тя свали качулката на дрехата си, като наблюдаваше отражението ѝ да повтаря нейните движения.

— Хиби^[1] е била прислужничка — каза тя спокойно.

Не беше много добре запозната с митологията.

— Не е била точно прислужничка — поправих я аз. — Хиби е поднасяла чашите на боговете; била е и богиня на младостта и пролетта. Предполагало се, че е могла да възстановява младостта.

Хиби се загледа за миг в мен; после погледът ѝ се зарея.

— След физическото съвършенство Рая най-цени младостта.

Тя се обърна към атриума.

— Елате да погледнете скулптурата си. Тя непрекъснато се изменя.

Можех да си представя, че ако не знаех как би трябвало да изглежда скулптурата, бих могъл да ѝ се възхитя. Беше стройна и грациозна; на светлината от единствената лампа, която я осветяваше в подножието ѝ, нейният цвят леко луминесцираше, но там, където би

трябвало да се разширява и да улавя повече светлина, тя беше тясна, в сянка, свита в себе си. Размърда се, реагира на присъствието ни. Бавно се развиха няколко от свитите ръбове.

— Гледайте — каза Хиби.

Тя тръгна покрай басейна. Скулптурата потрепна. Заобръща се, за да я следи.

Кожата ми настръхна. Бях работил с всякакви тропни материали, но никой от тях, нито дори кинетитропният никога не беше реагирал по този начин. Тръгнах покрай басейна в противоположната посока, но скулптурата не реагира спрямо мене.

— Само с мен — обясни Хиби.

Тя се приближи. Скулптурата се наведе към нея, още няколко от гънките ѝ се разкриха в стремеж към нея. Хиби се отдръпна разтреперана и премина бързо в салона. Последвах я.

— Кога заминавате? — попитах аз.

— Вдругиден. — Тя не запали лампите, застана край стената и се вглеждаше надолу към Лунамер. — За Швейцария.

— Вашата братов... Рая, изглежда, обича планините.

Хиби ме погледна въпросително.

— И в Авентайн, и в Швейцария има планини — обясних аз.

— Отиваме там, защото Рая иска да посети някакъв курорт с минерални извори. — Видях я как сбърчи нос. — Налага се и аз да отида.

— Няма да ви навреди. В повечето такива курорти може добре да се почине, има добра храна и възможност за физически упражнения.

Тя само ме погледна. След малко каза:

— Всичко това го имам и тук.

— За кой курорт става дума? — изсмях се аз.

— Небенвасер, близо до Шоневайс.

Небенвасер. Бях чувал това име. Помъчих се да си спомня, но ми се изплъзваше.

— Доктор Ешър го препоръча — рече Хиби.

Тогава се сетих откъде ми е познато името Небенвасер и нещо повече — спомних си подробностите по присъдата за небрежно лечение срещу доктор Хюго Ешър. Това даваше отговор и на другите въпроси. Изпитах ненавист към всичко. Сякаш се задушавах.

— Къде е Рая? — попитах с прегракнал глас.

— С мистър Джеръм.

Дори не й благодарих; втурнах се към камионетката. Трябваше да намеря Рая.

Не се наложи да я търся. Когато излязох от вилата, тя слизаше от лимузината на Джеръм. Загледа се подир нея как се отдалечава и ме видя едва когато се обърна.

— Ей, Кас — поде тя, — каква прекрасна изне...

Сграбчих я за рамената.

— Бихте ли стигнали дотам, за да останете свършена във физическо отношение? — попитах аз.

Беше твърде тъмно, за да видя израза на лицето й, но чух как внезапно пое въздух.

— Какво искате да кажете, Кас — възпротиви се тя, — причинявате ми болка.

— Зная каква е Хиби.

— Е, и? — гласът й придоби хладнокръвие. — Нима има нещо нередно в клонирането?

— Но тя не знае защо сте го направили. А аз зная. Рая — замолих й се аз, — не го правете.

Усетих под ръцете си как мускулите й придобиха твърдостта на диамант. С внезапно, изненадващо силно движение тя се освободи от мен и се отдръпна.

— Не разбирам за какво дърдорите — рече тя хладно.

Тогава разбрах, че съм прав. Гласът ми стана по-суров.

— Сигурно сте чували за Небенвасер. Според данни на Конгреса имението е притежание на вашия приятел Джеръм. Той го нарича курорт, но всъщност е болница.

— Ще ви облагодетелствувам с привилегията на съмнението и ще приема, че просто сте пиян. Вървете си у дома да си отспите, мистър Каспар.

Хванах лакътя й и го стегнах в хватка с двете си ръце.

— Доктор Хюго Ешър, когото наричате Фелдман, е хирург, специалист по трансплантациите. Беше един от най-добрите в своята област, докато не му изневери щастieto. Случи се едната възможност на стоте и пациентът му почина поради отхвърляне на присадения орган. Няма абсолютно никаква опасност от такова нещо, ако реципиентът и донорът са генетични дубликати.

— След секунда — изсъска Рая — ще започна да крещя.

— Беше присаден мозък — продължих аз.

Викът, който разцепи нощта, беше нададен зад гърба ми. Пуснах ръката на Рая и се обърнах. Някаква неясна фигура бягаше от нас към вилата. Хиби вероятно беше тръгнала след мен. Ако наистина се окажеше, че е така...

— Господи — прошепна Рая. — Трябва да е чула всичко. Хиби! — Тя се затича след момичето. — Хиби, почакай!

Входната врата се затръшна след тях. Когато стигнах до нея, тя се оказа заключена. Заудрях по нея. Чувах как вътре Хиби крещи истерично.

Хвърлих се върху вратата, но тя беше дебела и здрава. Само си натъртих рамото. Крясъците продължаваха, чуваше се и гласът на Рая. Спомних си за вратата към терасата, през която преди бяхме минали с Хиби. Тръгнах покрай вилата към нея.

Едва дочух някои от резките думи на Рая:

— ... побъркан от любов... ревност... държи ни тук... той просто си откъщава... Небенвасер... ще прекараме толкова добре...

— Лъжеш — извика Хиби. — ЛЪЖЕШ!

Внезапно, когато стигнах вратата на терасата, Рая изкрещя:

— Хиби, не, недей! — изкрещя само веднъж, а после зариде в отчаяние.

По гласовете им разбрах, че са в атриума. Затичах се. И застанах парализиран на прага.

Пластмасовите панели на стените отразяваха сцената и образите на отсрещните стени, така че от двете страни се простираха до безкрайност все по-изкривени безбройни Раи, които ридяха край безбройни басейни с протегнати ръце към водопадите, където психотропните скулптури се бяха свили и помръкнали, а безбройни Хиби притискаха към бузите си нажежения метал на малкия прожектор, който бяха грабнали от мястото му под статуята.

Изтръгнах се от вцепенението си, прескочих басейна, за да отнема прожектора от Хиби.

Тя го пусна с усмивка. Цялата страна на лицето ѝ беше кървавочервена и сбръчкана.

— Много е късно — каза тя тържествуващо. — Никаква операция не може да ме направи отново съвършена. — Залюля се. —

Тя вече няма да има полза от мен.

Припадна и аз я подхванах.

Около мен отраженията отражаваха отражения и безкраен брой
Раи ме гледаха с омраза, падаха на пода на безкрайност от атриуми,
закривайки лицата си с ръце.

[1] Хиби е английското име на богинята Хеба — дъщеря на Зевс и Хера и съпруга на Херакъл в гръцката митология. — Б.пр. ↑

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр. 15-17/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.